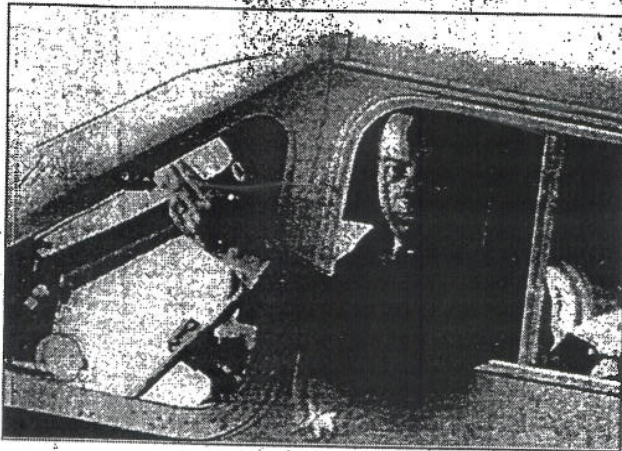

DEN LILLE I STORT

Den franske forfatter, krigspilot og digterfilosof Antoine de Saint-Exupérys fascinerende og udødelige fortælling om den lille prins udgives nu i pragtudgave. I indledningen fortælles også om bogens skæbne i hele verden og om forfatterens eget utrolige liv.

Den lille Prins er kendt og elsket over det meste af verden. Den er oversat til 24 sprog, heriblandt tagalog, der tales i Filippinerne, sursilvansk, en dialekt i Schweiz, og en række indiske som teluga, panjaba og malajabam. Nu udkommer på dansk Den lille Prins i en jubilæumsudgave i stort format og med forord og gengivelse af en række af forfatterens akvareller, som offentligheden ikke hidtil har haft kendskab til.

Anledningen til denne special-udgave var 50 året for forfatteren Antoine de Saint-Exupérys død. Han blev skudt ned i sit fly og døde d. 31. juli 1944. Siden har man søgt efter flyet uden held.

Den lille Prins udkom første gang i New York den 6. april 1943. På dette

dig forståelse og følelsen af at høre til. De voksne, som for eksempel drankeren; den forfængelige og kongen, lever i verdener, der bygger på en række selvbedragende logikker, der finder sit mest veltalende udtryk hos drankeren, der drikker for at glemme, at han drikker.

Der er tale om selvbedragende systemer. Den lille prins forstår dem ikke og afslutter sine besøg på planeterne med replikken: »De voksne er nu bestemt meget mærkelige.« Om at høre til, lærer han af slangen, at selv blandt mennesker er man ensom, og han erfarer ved synet af de mange roser, at han tog fejl mht. opfattelsen af sin tilknytning til sin egen rose.

Han siger: »Jeg troede, den var den eneste, og følte mig rig, og så er det bare en ganske almindelig rose, jeg ejer.« Og han lægger sig ned i græsset og græder. Tilknytningen til rosen lå altså alene i, at den var den eneste i verden.

Da han nu har fået øje på og følt sin egen ensomhed, appellerer han til ræven med følgende bøn: »Vil du ikke nok lege med mig? Jeg er så ked af det.« Men ræven lærer prinsen, at man ikke kan lege og være venner, før man er blevet gjort tam. Og tam vil her sige at knytte bånd. Og at knytte bånd vil igen sige at gennemgå en proces, der foregår langsomt og via tålmodighed og ritualer. Man investerer sine følelser, sin opmærksomhed og sin tid i den anden. Men til gengæld så får man også en rigtig ven.

»Husk,« siger ræven, »du bliver ansvarlig for altid for det, du har gjort tam.«

Efter at have lært sandheden af ræven, tæmmer prinsen den, og forstår herefter, at hans rose faktisk har betydning for ham – ikke fordi den er den eneste, som han fejlagtigt troede – men fordi den er blevet gjort til den eneste. Den er mere betydningsfuld end alle de andre roser tilsammen, fordi, som prinsen siger om sin rose: »Det er den, jeg har mødt. Den er min.

personlige, dybe og forpligtende venskaber med andre mennesker. Udlagt således er ensomheden altså tværtimod garanteret for menneskelig integritet og uerstattelighed.

Læses Den lille Prins i dette perspektiv kan den siges at være en moderne fortælling. Den rummer ligheds-punkter med den litteratur, der i Frankrig i 20'erne og 30'erne blev døbt »den absurde litteratur« og den noget senere eksistentiale litteratur, hvis hovedskikkelser først og fremmest var Camus og Sartre.

Det store fælles tema er den pludselige fremmedgørelse. Den verdens sammenhæng og mening, som man troede var der, viser sig at være falsk, og mennesket og universet opleves som en tilfældighed.

Tvetydigheden kommer også til udtryk på selve fortælleplanet. Der er i Den lille Prins flere fortællere. For det første er der Saint-Exupéry selv. Han henvender sig direkte til læseren ved indledningsvis at dedikere bogen til sin gode ven Leon Werth. Saint-Exupéry skriver om ham, at han er jøde, at han sulter, og at han er i stor fare. Men en lykkelig omstændighed ved ham er, at han stadig som voksen kan tænke som et barn.

Dernæst optræder piloten som fortæller. Det er ham, der fortæller, hvordan han, inden han mødte den lille prins, levede ensomt uden et eneste andet menneske han rigtig kunne tale med, og det er også ham, der fortæller læseren om, hvordan han mødte den lille prins ude i ørkenen, da denne pludselig og helt umotiveret siger: »Tegn et får til mig... vil du ikke nok?«

For det tredje optræder der en skjult fortæller – nemlig den tredjepersons-fortæller, bag hvilken den lille prins skjuler sig. Hele hans rejse kan han i sagens natur kun selv have oplevet, og må derfor også selv have fortalt den til piloten. Men det står der aldrig noget om i selve teksten.